

Arrest

nr. 98 146 van 28 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 16 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat M.-C. FRERE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U beweerde de Guineese nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Conakry en langs vaderszijde te behoren tot de etnische groep Peul.

U werd op 30 december 1983 geboren te Conakry en woonde sinds uw geboorte in de ouderlijke woning in de wijk Hafía (Dixinn) te Conakry. Uw ouders verlieten in 1995 Conakry en verhuisden naar de geboortestreek van uw vader in Mfutah (Pita). U, uw jongere broer, A.D.(...), en jongere zus, M.D.(...), werden achtergelaten bij uw oom langs vaderszijde, I.D.(...), in de wijk Kenien (Dixinn) in Conakry. Uw andere ooms langs vaderszijde, Am.D.(...) en A.O.D.(...) woonden in de wijk Hafía (Dixinn) te Conakry. Na een verblijf van 2 jaar in Mfutah kregen uw ouders ruzie en uw moeder keerde terug naar Conakry alwaar ze introk bij haar ouders. In 1998 overleed uw moeder aan een ziekte. Toen u 15 jaar oud was

begon u een relatie met J.-F. F.(...) die tot de etnische groep Forrestier behoorde. U en J.-F. F.(...) spraken af na uw studies te huwen. Uw familieleden waren bang dat u zwanger zou worden van J.-F. F.(...) en besloten u uit te huwelijken. Op een dag werd u gezegd dat men een echtgenoot voor u gevonden had, meer bepaald A.O.B.(...). U repliceerde dat u eerst uw studies wilde afmaken en nadien wilde huwen met J.-F. F.(...) doch uw familieleden gingen niet akkoord omdat J.-F. F.(...) tot de etnische groep Forrestier behoorde. Hierop ontvluchtte u de woning van uw oom en ging u naar uw vriendin S.(...) doch u werd aldaar opgehaald door uw ooms en thuis opgesloten. Op een bepaald moment besloot u de wil van uw familieleden te respecteren en u accepteerde het huwelijk. In 1999 werd u uitgehuwelijkt aan A.O.B.(...) die tot de etnische groep Peul behoorde. U sloot een traditioneel huwelijk en de huwelijksceremonie vond plaats in Mfutah (Pita). U trok in in de echtelijke woning in de wijk Hafia (Dixinn) te Conakry en had geen contact meer met J.-F. F.(...). Na het afsluiten van het huwelijk constateerde u dat uw echtgenoot 10 jaar ouder was dan u en dat hij steeds seks wilde en u mishandelde. Op 1 november 1999 werd uw zoon, A.O.D.(...), geboren te Conakry. Uw zoon was gehandicapt. Eén jaar na uw huwelijk stopte uw echtgenoot zijn job als automonteur en werd hij militair. Uw echtgenoot sloeg en mishandelde u. U ging in 2002 naar J.-F. F.(...) en startte opnieuw een relatie met hem, dit keer ook een seksuele relatie. U deed meer dan 5 pogingen om uw echtgenoot te verlaten doch werd door uw familieleden langs vaderszijde steeds teruggebracht naar de echtelijke woning. U kreeg in 2003 een miskraam door de slagen. Uw echtgenoot beschuldigde u er van een relatie te hebben met zijn broer omdat zijn broer hem terecht wees over zijn gewelddadig gedrag tegenover u. De broer van uw echtgenoot nam een mes en wilde hem vermoorden. Er ontstond een ruzie tussen uw echtgenoot en zijn broer en hun familieleden dienden tussen te komen. In 2005 ging u naar het hoofd van uw wijk die de Guineese autoriteiten vertegenwoordigd. U verklaarde dat u gedwongen werd uitgehuwelijkt en werd mishandeld door uw echtgenoot. Het hoofd van de wijk ging hierop naar uw ooms die echter repliceerden dat de fout bij u lag. Vervolgens vertelde het hoofd van de wijk u dat u diende terug te keren naar uw echtgenoot omdat uw familie dit zo beslist had en u de wil van uw familie diende te respecteren. Op een dag ontdekte uw echtgenoot een foto van u en J.-F. F.(...) in uw koffer en uw echtgenoot dreigde er mee u en J.-F. F.(...) te zullen doden en daarna zelfmoord te zullen plegen. In januari 2006 verliet u uw echtgenoot en trok u in bij de echtgenote van de oom van uw moeder, N.C.C.(...) genaamd die in de wijk Dixinn-Port te Conakry woonde. Uw echtgenoot, die militair was, was gedurende één week op missie vertrokken naar Beyla (Guinée Forrestière) en u profiteerde van de gelegenheid om de echtelijke woning te ontvluchten. U verbleef ongeveer 6 maanden bij uw oom langs moederszijde, N.C.C.(...), in de wijk Dixinn-Port te Conakry. U was zwanger geworden van Jean Felix en besloot in te trekken bij hem in zijn woning in de wijk Hafia-minièrre (Dixinn) te Conakry. Uw dochter A.F.F.(...) werd geboren op 20 oktober 2006. In 2007 werd de woning van J.-F. F.(...) afgebroken en verhuisde hij naar Hamdallaye (Ratoma) te Conakry. Eind 2007 bracht J.-F. F.(...) u naar een vriend, M.D.(...) genaamd in de wijk Minièrre-cité (Dixinn) te Conakry alwaar u introk. In 2008 besloot u in te trekken bij uw nicht, Binta Bah in Kabellen. U vroeg uw nicht om te bemiddelen tussen u en uw oom langs vaderskant, I.D.(...). Er vond een familievergadering plaats alwaar uw ooms langs vaderszijde u met de dood bedreigden omdat u een buitenechtelijk kind kreeg. Na een verblijf van 6 maanden besloot u in 2008 de woning van uw nicht te Kabellen te verlaten. In november 2008 overleed uw vader in Mfutah. Van 2008 tot eind 2009 of begin 2010 woonde u bij een vriendin, J.B.(...) genaamd, in de wijk Hamdallaye (Ratoma) te Conakry. Van begin 2010 tot november 2011 woonde u bij Marie Conté in de wijk Dixinn-gare (Dixinn) te Conakry alwaar u werkzaam was als huishoudster en kinderoppas. In november 2011 verhuisde u opnieuw naar uw vriendin, J.B.(...) genaamd, in de wijk Hamdallaye (Ratoma) te Conakry. U verbleef 3 dagen bij J.B.(...) en zij adviseerde u naar Coyah te gaan alwaar u een marabout kon raadplegen om te vragen uw ooms gunstiger te stemmen. In november 2011 trok u naar Coyah alwaar u 3 weken verbleef. Op 20 december 2011 keerde u terug naar uw vriendin, J.B.(...) genaamd, in de wijk Hamdallaye (Ratoma) te Conakry. J.B.(...) vertelde u dat J.-F. F.(...) op 5 december 2011 vermoord werd met een dolk en dat zijn lichaam gevonden werd naast de spoorweg. U wist dat uw leven in gevaar was en besloot eind december 2011 te verhuizen naar de zus van J.B.(...), Y.B.(...) genaamd die woonde in de wijk Gbéssia-port 2 (Matoto) te Conakry. U bleef bij Y.B.(...) tot 25 maart 2012. Op 25 maart 2012 verliet u Conakry met een vlucht van een u onbekende luchtvaartmaatschappij. U maakte een tussenlanding in een u onbekend land en op 26 maart 2011 arriveerde u in België. U vroeg asiel aan op 26 maart 2012.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgend document voor: een medisch attest op naam van D.M.(...) uitgereikt te Jumet op 27 september 2012 door Dr. Catherine Sabbatini.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest te worden gedood door uw familieleden langs vaderszijde (p. 9 en 16) en uw echtgenoot, Am.O.D.(...), (p. 9) met wie u werd gedwongen te huwen (p. 5), omdat u een buitenechtelijk kind heeft met uw minnaar, Jean Felix (p. 7 en 16). U verklaarde dat u geen beroep kan doen op bescherming vanwege de Guinese autoriteiten omdat uw echtgenoot, Am.O.D.(...), een militair is en aldus vertrouwelingen heeft in het leger en andere overheidsinstanties (p. 24).

Ten eerste dient vastgesteld te worden dat u de door u aangehaalde “vrees voor vervolging”, met name vanwege uw echtgenoot Am.O.D.(...) en uw familieleden geenszins aannemelijk maakt.

Vooreerst kan opgemerkt worden dat u verklaarde in 1999 gehuwd te zijn met Am.O.D.(...) doch pas in januari 2006 besloot hem definitief te verlaten (p. 20) hoewel u verklaarde dat u dagelijks geslagen werd door uw echtgenoot (p. 16) en dagelijks ruzie maakte met uw echtgenoot (p. 16) en uw echtgenoot u martelde (p. 10), boeide (p. 18) en verkrachtte (p. 18).

Daarnaast bleek uit uw verklaringen ook dat u toch al sinds 2002 uw relatie met uw minnaar, J.-F. F.(...), nieuw leven had ingeblazen (p. 20) hetgeen toch doet uitschijnen dat uw vlucht niet urgent en eerder laattijdig was. Daarnaast legde u diverse vage, weinig concrete en speculatieve verklaringen af betreffende de pogingen van uw echtgenoot en uw familieleden om u te pakken te krijgen met het oog op u te doden.

Zo verklaarde u dat u in januari 2006 uw echtgenoot, Am.O.D.(...) verliet (p. 11) en in oktober 2006 beviel van een buitenechtelijk kind, Aisha Felix Fofana, alwaar uw minnaar, J.-F. F.(...) de vader van was (p. 11). U verklaarde dat uw ooms langs vaderszijde, alsook 2 van hun kinderen, en uw echtgenoot op zoek waren naar u (p. 16) en u bedreigden (p. 16) met de dood (p. 9). U beweerde in dit verband dat uw echtgenoot u sinds uw vlucht in 2006 zocht (p. 20) en u met de dood bedreigde omdat hij – via de foto – te weten was gekomen dat u een minnaar had (p. 20). Hoewel u verklaarde dat uw echtgenoot, Am.O.D.(...), eind 2005 een foto van u met J.-F. F.(...) aantrof en u hierop vertelde dat hij u en J.-F.(...) zou vermoorden (p. 20) beweerde u eveneens niet te weten wat met uw echtgenoot, Am.O.D.(...), gebeurde sinds 2006 (p. 15) aangezien u in januari 2006 de echtelijke woning had verlaten (p. 11). U herhaalde dat u uw echtgenoot, Am.O.D.(...), sinds uw vertrek uit de echtelijke woning in 2006 tot uw vertrek uit Guinée in 2012 niet meer zag (p. 21). Gevraagd naar hoe u dan weet dat uw echtgenoot, Am.O.D.(...), u sinds uw vertrek in 2006 uit de echtelijke woning nog steeds zoekt (p. 21) repliceerde u dat u op de hoogte werd gehouden door uw zus (p. 21), M.D.(...), die inwoonde bij uw oom langs vaderszijde, A.O.D.(...) in de wijk Hafia (Dixinn) te Conakry (p. 12). U verklaarde dat uw zus u vertelde dat uw ooms en hun zonen alsook uw echtgenoot boos op u waren omdat u in oktober 2006 een buitenechtelijk kind kreeg en dat zij op zoek waren naar u en u wilden vermoorden (p. 21). Wanneer de interviewer van het CGVS u vroeg “Op welke wijze zocht Am.O.D.(...) u tussen 2006 en 2012?” (p. 21) maakte u slechts melding van het feit dat uw echtgenoot aan uw vriendin J.(...) (p. 22) en uw broer A.(...) (p. 22) vragen zou gesteld hebben over u (p. 22) en dat uw broer A.(...) en uw vriendin J.(...) dit vervolgens aan u gemeld hadden (p. 22). U bevestigde dat, naast uw echtgenoot Am.O.D.(...), u ook uw andere familieleden (ooms en neven) die u zochten niet meer zag sinds 2006 (p. 22). Wanneer de interviewer van het CGVS u vroeg “Waren er andere manieren waarop Am.O.D.(...) u precies zocht? Naast vragen stellen aan J.(...) en A.(...)?” (p. 22) repliceerde u dat uw echtgenoot, Am.O.D.(...), de foto van u en J.-F.(...) schijnbaar toonde aan verschillende mensen (p. 22). Wat betreft uw ooms en neven verklaarde u dat zij hetzelfde deden als uw echtgenoot, en vragen stelden aan kennissen over u (p. 23). Wanneer de interviewer van het CGVS herhaaldelijk aandrong en u tot driemaal toe vroeg om namen van personen te geven die aangesproken werden door uw neven en ooms (p. 23) kon u er slechts 2 geven, meerbepaald Veronique, de tante van J.-F.(...) en Dore, de vriend van J.-F.(...) (p. 23) hetgeen toch erg pover is gezien u beweerde tussen 2006 en 2012 onafgebroken gezocht te zijn geweest door uw ooms en neven. U heeft deze informatie bovendien louter verkregen via derden. Er kan echter worden opgemerkt dat verklaringen van derden, (in casu uw broer, uw vriendin J.(...) en uw zus) geen enkele garantie van betrouwbaarheid bieden en uw verklaringen aldus louter speculatief zijn.

Ten tweede, en in het licht van het voorgaande kan eveneens opgemerkt worden dat u, hoewel u beweerde reeds in 2006 uw echtgenoot, Am.O.D.(...), definitief verlaten te hebben u het grootste deel van de periode 2006-2012 in de hoofdstad Conakry doorbracht alwaar zowel uw echtgenoot, Am.O.D.(...) als uw ooms langs vaderszijde resideerden waarvoor u beweerde een “vrees voor vervolging” te koesteren. Zo verklaarde u dat uw echtgenoot, Am.O.D.(...), woonachtig was in de wijk Hafia (Dixinn) te Conakry (p. 5) en uw ooms langs vaderszijde respectievelijk in de wijken Kenien (Dixinn) en Hafia (Dixinn) te Conakry resideerden (p. 4). In dit opzicht is het dan ook merkwaardig dat u besloot, ondanks de doodsbedreigingen, quasi de gehele periode 2006-2012 in Conakry te verblijven hetgeen de door u ingeroepen vrees voor vervolging vanwege uw in Conakry residerende echtgenoot en ooms langs vaderszijde toch danig relativeert. Temeer de door u beweerde banden (cf. infra) die uw echtgenoot zou hebben met overheidsinstanties en het leger - die u eventueel zouden kunnen opsporen

- is uw lange verblijf in Conakry, van 2006 tot 2012 zeer merkwaardig. Gevraagd waarom u verkoos steeds in Conakry te verblijven en niet elders heen vluchtte (p. 21) repliceerde u enerzijds dat u buiten Conakry niets kent (p. 21) en anderzijds dat u zich steeds verborg in Conakry en steeds binnen moest blijven (p. 21) hetgeen toch een weinig afdoende verklaring is gezien u ruim 6 jaar verkoos in Conakry te blijven ondanks uw verklaringen dat u al die tijd vreesde gedood te zullen worden.

Ten derde kan worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u geen beroep kan doen op de Guinese autoriteiten omwille van het feit dat uw echtgenoot, Am.O.D.(...), een militair is en aldus vertrouwelingen heeft in het leger en andere overheidsinstanties (p. 24). Immers, u heeft het niet aannemelijk kunnen maken dat uw echtgenoot, Am.O.D.(...), werkelijk werkzaam was als militair en een legerfunctie bekleedde. Immers, hoewel u verklaarde dat uw echtgenoot, A.O.B.(...), als militair werkzaam was in het militair kamp Alpha Yaya (p. 14) en een uniform en een rode baret droeg (p. 14) kon u verder nagenoeg niets vertellen over de legerfunctie die uw echtgenoot zou uitgeoefend hebben. Zo verklaarde u niet te weten of uw echtgenoot werkzaam was voor de lucht-, zee- of landmacht (p. 15) en verklaarde u de exacte functie (p. 14) noch graad in het leger van uw echtgenoot te kennen (p. 14). Hoewel u verklaarde dat uw echtgenoot tijdens zijn militaire carrière geen promotie kreeg (p. 15) en aldus steeds dezelfde militaire functie uitoefende (p. 15) kon u noch de naam van zijn functie (p. 15) noch de naam van zijn militaire graad benoemen (p. 15). U kon evenmin toelichten of uw echtgenoot een hoge dan wel een lage legerfunctie uitoefende (p. 15) en verklaarde evenmin te weten voor welk departement in het leger uw echtgenoot werkzaam was. U voegde hier aan toe niet te weten wat de taken en activiteiten van uw echtgenoot waren in het militaire kamp (p. 15) en op de vragen "Vertel over de activiteiten van uw echtgenoot als militair" (p. 15) en "Wat was de inhoud van zijn werk?" (p. 15) repliceerde u slechts in vage bewoordingen dat er verschillende zaken te doen zijn in het militaire kamp (p. 15) en dat u slechts weet dat hij 's ochtends zijn uniform aandeed en naar het werk ging (p. 15). Verder verklaarde u dat u in januari 2006 gevlucht was uit de echtelijke woning nadat uw echtgenoot in het kader van zijn militaire functie gedurende één week naar Beyla (Guinée Forrestière) op missie was (p. 15). U verklaarde in dit verband echter niet te weten waarom uw echtgenoot naar Beyla ging (p. 15) noch kon u toelichten wat uw echtgenoot moest gaan doen in Beyla (p. 15) hoewel u toch verklaarde dat het uitzonderlijk was dat uw echtgenoot op missie ging aangezien u slechts van één missie weet beweerde te hebben (p. 15). Tot slot kon u geen enkele overste van uw echtgenoot in het leger benoemen (p. 16) en u verklaarde evenmin ondergeschikten van uw echtgenoot te kunnen benoemen (p. 16). Even later verklaarde u een militair te kennen, Si.(...) genaamd, die een collega was van uw echtgenoot in het Alpha Yaya-kamp (p. 16) die soms in uw woning kwam om te bemiddelen indien u en uw echtgenoot in een huiselijke ruzie verwickeld waren (p. 16) doch u beweerde evenmin de functie van Si.(...) in het leger te kennen en beweerde slechts te weten dat hij een collega van uw echtgenoot was (p. 16).

Het medisch attest van Dr. C. S., opgemaakt te Jomet op 27 september 2012, dat u voorlegt ter ondersteuning van uw relaas, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, omdat aan de hand van de in het attest beschreven letsels niet kan worden vastgesteld wie de daders zijn van de door u beweerde opgelopen verwondingen, noch om welke reden en wanneer deze kwetsuren zouden zijn toegebracht.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinée kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd in 2012 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guinese veiligheidstroepen hebben inderdaad de mensenrechten geschonden, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en bepaalde oppositiepartijen. De overgangperiode die normaal had moeten eindigen met de organisatie van parlementsverkiezingen binnen een termijn van 6 maanden blijft eindeloos duren. Het is echter aan de verschillende politieke spelers om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de overgangperiode te voltooien en de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een rustig klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men

dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie SRB, "Guinee: Situatie op het vlak van de veiligheid", Cedoca, dd. 10 september 2012).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad wijst op het devolutieve karakter van het beroep. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De Raad kan de bestreden beslissing vernietigen indien er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor

vervolgving en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.2. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna de Vluchtelingenconventie) en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/4c, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Verzoekster herhaalt de aangehaalde feiten en stelt dat haar zoon gehandicapt is omwille van de fysieke mishandeling die zij onderging terwijl zij zwanger was. Het gedwongen huwelijk en het feit dat zij een affaire had en uit deze relatie een buitenechtelijk kind geboren is betwist het CGVS niet en staat derhalve vast. Vervolgens citeert verzoekster landeninformatie over het gedwongen huwelijk in Guinee. Zij stelt dat zij door haar echtgenoot zowel fysiek als psychisch zwaar mishandeld werd. Zij werd herhaaldelijk vastgebonden, geslagen en verkracht.

Uit de voorgelegde Cedoca informatie (p. 12-14) blijkt dat de meest voorkomende vorm van huwelijk in Guinee het gearrangeerd huwelijk is. Voor het huwelijk zijn er in dat geval lange onderhandelingen tussen de families, waar het meisje op actieve wijze in tussenkomst via haar moeder, die met haar echtgenoot onderhandelt. De vader zal nooit een beslissing nemen betreffende een huwelijk zonder overleg met zijn vrouw die met haar dochter zal overleggen. In landelijke middelen maakt men gebruik van huwelijksbemiddelaars, maar de eindbeslissing komt de vader toe, steeds na overleg met de moeder. Tijdens de onderhandelingen is er de tussenkomst van een groot aantal familieleden van de familie in ruime zin. Uit de door verzoekster geciteerde documentatie blijkt dat gedwongen huwelijken waarbij de betrokken vrouw onder druk haar toestemming geeft ook voorkomen in Guinee.

In casu stelt verzoekster dat zij als zij 15 jaar oud was een relatie begon met J.F. die tot de etnische groep Forrestier behoorde. Haar familieleden gingen niet akkoord omdat J.F. tot een ander etnische groep behoorde. Hierop ontvluchtte zij de woning van haar oom en ging zij naar haar vriendin S. doch werd aldaar opgehaald door haar ooms en thuis opgesloten. Op een bepaald moment besloot zij de wil van haar familieleden te respecteren en accepteerde het huwelijk met een door haar familie aangewezen man van haar etnie. Zij huwde in 1999, bleef bij haar echtgenoot tot 2006 en herbegon de relatie met haar vriend J.F. in 2002. Van 2006 tot 2012 leefde zij steeds verborgen in Conakry en moest zij steeds binnenblijven uit vrees voor haar echtgenoot en haar ooms langs vaderszijde.

In zoverre aannemelijk zou zijn dat het huwelijk van verzoekster geen vrijwillig karakter had, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij door haar echtgenoot zowel fysiek als psychisch zwaar mishandeld werd en herhaaldelijk vastgebonden, geslagen en verkracht werd of zoals de bestreden beslissing stelt: “...u verklaarde dat u dagelijks geslagen werd door uw echtgenoot (p. 16) en dagelijks ruzie maakte met uw echtgenoot (p. 16) en uw echtgenoot u martelde (p. 10), boeide (p. 18) en verkrachtte (p. 18).”

Het medisch attest van Dr. Catherine Sabbatini, opgemaakt te Jomet op 27 september 2012, dat verzoekster voorlegt ter ondersteuning van haar relaas vermeldt dat verzoekster littekens heeft, maar er kan niet uit afgeleid worden wat de oorsprong is van de in het attest beschreven letsels. Het is geen bewijs van haar asielrelaas.

Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat haar zoon gehandicapt zou zijn omwille van mishandeling tijdens haar zwangerschap. Het betreft een bewering waarvan zij geen begin van bewijs voorlegt.

Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat zij zowel fysiek als psychisch zwaar mishandeld werd. Zij legt hiervan geen psychologisch getuigschrift neer terwijl dit redelijkerwijze als bewijs kan verwacht worden in geval van een dergelijke ernstige traumatiserende mishandeling en uit het gehoorverslag blijkt ook niet dat verzoekster tekenen van psychisch trauma vertoonde. De verklaringen van verzoekster in dit verband overtuigen niet.

De Raad stelt ook vast dat verzoekster buiten de verklaringen van derden geen aanwijzing bijbrengt dat haar vriend vermoord zou zijn.

Terecht stelt de bestreden beslissing dat verzoekster de door haar aangehaalde “vrees voor vervolging”, met name vanwege haar echtgenoot A.O.D. en haar familieleden geenszins aannemelijk maakt. Ook het motief betreffende het verborgen verblijf in Conakry van 2006 tot 2012 waar zij steeds zou hebben moeten binnenblijven uit vrees voor haar echtgenoot en familieleden overtuigt niet, zoals gesteld in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaart zich achter deze motieven van de bestreden beslissing.

Het motief betreffende de bescherming door de Guinese overheden is bij gebrek aan aannemelijkheid van de vrees voor vervolging een overtollig motief.

2.3. De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS